Varför nomineras Malala?

Malala Yousafzai nomineras till World's Children's Prize 2014 för sin modiga och farliga kamp för flickors rätt till utbildning.

Malala började tala öppet om flickors rättigheter vid elva års ålder, när talibanerna förbjöd flickor att gå i skolan i Swat-dalen i Pakistan. Malala vägrade lyda dem och fortsatte att gå till skolan. Hon hotades till livet och var tvungen att hålla sig gömd i perioder. Till slut sköts hon, 15 år gammal, av talibaner när hon var på väg hem från skolan, och var nära döden. Men Malala överlevde. Talibanerna trodde att de kunde tysta Malala genom att döda henne. Istället gav de henne en ännu starkare röst, som nu hörs över hela världen. Malala är fast besluten att fortsätta sin kamp för alla barns rätt till utbildning. Hon menar att utbildning är framtiden, och att ett barn, en lärare en bok och en penna kan förändra världen. Hon har en egen fond, Malala-fonden, som ska hjälpa flickor att få gå i skolan.

Nominerad Barnrättshjälte • Sidorna 27–47

Malala Yousafzai

FOTO: MASROOR/CORBIS/TT

En månad efter att Malala sköts håller barn upp bilder på henne vid en ceremoni i staden Karachi i Pakistan.

Det är den 9 oktober 2012.

– Vem av er är Malala, frågar den vitklädda mannen. Han skyler sitt ansikte med en näsduk.

Ingen av flickorna, som är på väg hem från skolan på minibussens flak, säger något. Men deras blickar visar vem som är Malala.

Mannen höjer sin pistol och avfyrar snabbt tre skott. Den första kulan träffar Malala i huvudet.

Malala har länge kämpat mot talibanerna i Swat-dalen i Pakistan för flickors rätt att gå i skolan. Hon är nu, 15 år gammal, nära att dö.

Men när Malala vaknar upp ur medvetslösheten, har hon blivit en symbol för flickors rätt att gå i skolan i hela världen.

FOTO: ELYSE MARKS

Malala.

När Malala föds firas hon inte som det skulle ha gjorts om hon vore en pojke. Många pashtuner, som folket i Swat-dalen kallas, anser att pojkar är viktigare än flickor. Men Malalas pappa Ziauddin är annorlunda. Ända från början är Malala hans ögonsten.

I boken om sitt liv berättar Malala om att hon föddes på världens vackraste plats:

– Swat-dalen är ett himmelrike av berg, forsande vattenfall och klara sjöar. ”Välkommen till Paradiset” står det på skylten när man åker in i dalen.

I detta ”paradis” ska Malala komma att uppleva jordbävningar och en svår översvämning som dödar många. Men värst av allt är det när talibanerna kommer till Swat-dalen. De hotar, dödar, tvingar kvinnor att skyla ansiktet

och flickor att sluta skolan. De ska komma att spränga över 400 flickskolor i Swat.

Flickor drabbas

Malala tillbringar mycket tid i sin pappas skola i Swats största stad, Mingora. Tidigt lär hon sig hur olika pojkars och flickors liv är och hur männen bestämmer allt. Men Malala lär sig också av sin pappa att det inte behöver vara så. Han kämpar för allas, även fattigas och flickors, rätt att gå i skolan.

När hennes familj hälsar på hos släkten i bergsbyn märker Malala att hennes kusin Shahida saknas. Hon är bara tio år, men hennes pappa har sålt henne till en äldre man som redan har en hustru.

Malala klagar till sin pappa över hur flickor drabbas i Swat. Han svarar att det är ännu värre i grannlandet Afghanistan, som bara ligger 150 kilometer bort. Där tvingar talibanerna kvinnor att bära burka för att skyla sitt ansikte, de bränner flickskolor och misshandlar kvinnor som bär nagellack. Många talibaner är pashtuner, liksom de flesta i Swatdalen.

FOTO: ANJA NIEDRINGHAUS/AP

På väg till skolan åkte Malala alltid riksha det sista året innan hon blev skjuten. Tidigare gick hon till skolan, men hennes mamma var orolig efter alla hotelser till familjen.

FOTO: ANJA NIEDRINGHAUS/AP

På hemvägen från skolan åkte Malala minibuss tillsammans med flera skolkamrater, vilket talibanerna fått veta.

Talibanerna kommer

Malala är tio år när talibanerna kommer till Swat-dalen. De samlar in folks CD och DVD-skivor och TV-apparater i stora högar på gatorna och bränner upp dem. Talibanerna hindrar också vaccineringen av små barn mot polio. De släcker ner kabelkanalerna på TV och förbjuder brädspel som barnen älskar att spela.

Sedan riktar talibanerna in sig på skolor för flickor. När Malalas familj kommer hem från ett besök hos släkten på landet sitter ett brev uppsatt på skolporten. I det varnas Malalas pappa från att låta flickorna fortsätta att bära vanlig skoluniform. Istället ska de bära burka och skyla sina ansikten. Efter det täcker flickorna alltid sitt huvud när de går in till eller ut från skolan.

Ingen flicka i skola

Det är nu 2008 och talibanerna börjar spränga skolor, främst flickskolor, nästan varje dag. Malala är elva år och intervjuas i flera TV-kanaler. Hon talar för flickors rätt att gå i skolan. När hon är med i

Ur familjens fotoalbum

Malala tillsammans med sin lillebror Khushal och farfar, som de kallar Baba.

Malala har börjat läsa och lillebror Khushal härmar henne.

Malala gick i sin pappas skola Khushal Girls High School. Det går inte att se från gatan att det är en skola.

FOTO: ANJA NIEDRINGHAUS/AP

FOTO: ANJA NIEDRINGHAUS/AP

Varje morgon i Malalas skola Khushal Girls High School samlas flickorna under Pakistans flagga. Bilden togs en månad efter att Malala sköts. Hennes skolkamrater har varit mycket oroliga för hur det skulle gå för Malala, men också för sin egen säkerhet.

en BBC-sändning på urdu, Pakistans språk, säger hon:

– Hur vågar talibanerna ta ifrån mig min rätt till utbildning?

Det blir bara värre och värre. Så meddelar talibanerna att alla skolor för flickor ska stängas. Efter den 15 januari 2009 får ingen flicka i Swatdalen gå i skolan.

Malala tror först inte att det är möjligt. Hur ska talibanerna kunna hindra henne och hennes kamrater från att gå i skolan? Men hennes vänner frågar vem som ska kunna hindra talibanerna från det, de har ju redan kunnat spränga hundratals skolor.

Malala börjar skriva en dagbok om livet i Swat under talibanerna. När den läses upp i BBC-radio har hon ett påhittat namn, Gul Makai, som betyder blåklint. Skolkompisarna talar om dagboken i skolan, men de vet inte att det är Malala som skriver den. Hon berättar om hur det är att vara rädd, om förbudet mot att gå i skolan och om tvånget att bära burka och gömma sitt ansikte.

När hon är med i en dokumentärfilm säger Malala: ”De kan inte stoppa mig… vår uppmaning till omvärlden är: Rädda vår skola, rädda vårt Pakistan, rädda vårt Swat.” Men snart stänger talibanernas deras skola.

Protester leder till att talibanerna ändrar sig och låter flickor upp till tio års ålder gå i skolan. Malala och hennes kompisar, som är för gamla, går till skolan i vanliga kläder och gömmer sina skolböcker under sina sjalar. Flickornas rektor kallar skolan ”den hemliga skolan”.

Så kommer dagen då Pakistans armé beordrar invånarna i Swat-dalen att lämna sina hem. Armén ska inleda en offensiv mot talibanerna. Mer än miljon människor blir flyktingar i sitt eget land. Malalas familj lämnar dalen och först tre månader senare kan de återvända hem. Armén säger att talibanerna är besegrade, men snart börjar talibarena att spränga skolor igen.

Allvarliga hotelser

I januari 2012 reser Malala med sin familj till storstaden Karachi. Provinsregeringen där har beslutat att en skola i staden ska uppkallas efter Malala. Hon talar inför alla politiker och säger:

– Vi måste alla arbeta tillsammans för flickors rättigheter.

I sin bok berättar Malala hur hon sitter på stranden i

Skola för flickor under hot

Flickorna på bilden är på väg hem från skolan i Malalas hemstad Mingora. De är klädda i burka. Talibanerna kräver att de iakttar *Purdah*, som innebär att flickor och kvinnor inte får visa sina ansikten för män. Talibanerna vill hindra flickor från att gå i skolan och har sprängt över 400 flickskolor i Swat-området, som Malala kommer ifrån.

Pakistan är med 185 miljoner invånare världens sjätte folkrikaste land. Tre av fyra kvinnor i Pakistan kan inte läsa. På landsbygden finns områden där bara tre av hundra kvinnor kan läsa. 5 miljoner flickor som borde gå i skolan får ingen utbildning och Pakistan är ett av de få länder i världen där analfabetismen ökar. Många familjer ger sönerna utbildning, men inte döttrarna eftersom de lämnar familjen när de gifts bort. Mindre än 2 procent av Pakistans budget går till utbildning, medan mer än 25 procent går till militären.

FOTO: VERONIQUE DE VIGUERIE/GETTY IMAGES

FOTO: ANJA NIEDRINGHAUS/AP

Malalas skola syns inte från gatan. Flickorna går snabbt in genom gallergrinden och brukar försiktigt titta ut innan de går ut på gatan.

Karachi och tänker på hur flickor och kvinnor har det i hennes land:

– Vi vill kunna fatta våra egna beslut och vara fria att gå i skolan eller till arbetet. Ingenstans i koranen står det att en kvinna ska vara beroende av en man eller måste lyssna på en man, tänker hon.

Medan de är kvar i Karachi ser Malalas pappa på internet att talibanerna hotar två kvinnor, och att en av dem är Malala. ”De två kvinnorna bör dödas”, står det.

Malalas föräldrar berättar för henne om hoten och hennes pappa säger att hon för ett tag bör sluta att tala för flickors skolgång och mot talibanerna.

– Hur ska vi kunna göra det? Jag är ju inbjuden att tala på flera håll och jag tycker inte att jag kan tacka nej, säger Malala.

När familjen kommer tillbaka till Swat vill polisen visa den information de samlat in om Malala. Där står det att hon till följd av att hon blivit känd både i Pakistan och i världen för sitt motstånd mot talibanerna blivit dödshotad.

Provinsregeringen vill att Malala ska bli fredsambassadör, men hennes familj säger att det är för farligt. Malala börjar låsa grinden framför familjens hus varje kväll. Hennes pappa förklarar att talibanerna nu är ute efter dem som höjer sina röster mot det som talibanerna står för.

Skolbussen stoppas

Malala och henns pappa planerar att åka till byarna i bergen i Swat under nästa skollov och tala med föräldrar och barn om hur viktigt det är att lära sig läsa och skriva.

– Vi blir som utbildningspredikanter, säger Malala till pappa.

Malalas mamma tillåter inte längre henne att promenera till skolan. Istället åker hon alltid dit i en riksha. Hem åker hon tillsammans med tjugo skolkamrater på ett flak med duk spänd över. På flaket står tre långa bänkar på tvären.

Skolskjutsen stannar vid trappan som går upp till Malalas gata och hon är nu alltid rädd för talibaner när hon går uppför trappan. När resten av familjen somnat går hon runt och kontrollerar att alla dörrar och fönster är ordentligt stängda och låsta. Hon ber till Allah om beskydd för familjen.

Vem är Malala?

Det är nu dags för terminsprov. Natten till 9 oktober sitter Malala uppe länge för att plugga till provet i Pakistankunskap. Hela familjen äter frukost tillsammans. Idag ska Malalas mamma börja ta lektioner för att lära sig att läsa och skriva.

Skolskjutsen kör två vändor varje dag. Malala och hennes kompisar stannar kvar och pratar efter provet och åker med den andra vändan, klockan tolv.

Plötsligt kliver två vitklädda unga män ut i vägen och tvingar minibussen att tvärbromsa. En av dem, klädd i mössa och en näsduk som döljer ansiktet, kliver upp bak på bussen och böjer sig in, nära där Malala och hennes bästa vän sitter.

– Vem är Malala? frågar han.

Några flickor ropar på hjälp, men mannen hyschar ner dem. Malala är den enda flickan som inte har ansiktet täckt. Ingen säger vem som är

FOTO: AP

Efter att ha flugits från sin hemstad Mingora i helikopter dagen då hon sköts bärs Malala till ett militärsjukhus i staden Peshawar.

FOTO: SHERIN ZADA/AP

Malala är medvetslös efter att ha skjutits med tre pistolkulor. En av dem träffade henne i huvudet.

FOTO: FAREED KHAN/AP

14 oktober 2012, fem dagar efter att Malala blivit skjuten, demonstrerade barn på gatorna i staden Karachi mot talibanernas attack mot henne.

hon, men flera tittar på henne. När mannen höjer sin svarta pistol kramar Malala sin bästis hand. Mannen skjuter snabbt tre skott. Det första träffar Malala i huvudet.

FN och priser

Malala flygs först i helikopter till ett militärsjukhus och sedan vidare till ett sjukhus i Storbritannien. Det är där som hon efter en vecka vaknar upp ur medvetslösheten. Ena ansiktshalvan är förlamad. Men efter en åtta timmar lång operation lyckas läkarna laga ansiktsnerven.

Malala får flera priser och blir till och med, som den yngsta någonsin, nominerad till Nobels Fredspris. Hon hamnar på listor i tidningar över de mest inflytelserika personerna i världen.

12 juli 2013, dagen då Malala fyller 16 år, är hon bjuden till FN. 100 ungdomar från 80 länder har kommit dit för att lyssna på Malala och FN:s generalsekreterare Ban Ki-moon kallar dagen för Malala Day. I sitt tal till Malala säger han:

– Jag ber dig att fortsätta höja din röst. Fortsätt att öka trycket. Fortsätt att göra skillnad. Låt oss tillsammans följa denna modiga flicka och sätta utbildning först. Låt oss göra denna värld bättre för alla.

– Den här dagen är för alla kvinnor, pojkar och flickor som höjt sina röster för sina rättigheter. Låt oss kämpa mot läsokunnighet, fattigdom och terrorism i hela världen. Låt oss ta upp våra böcker och pennor. De är våra starkaste vapen.

Utbildning först är den enda lösningen, svarar Malala FN-chefen.

Malalas röst

Talibanerna trodde att de kunde tysta Malala genom att döda henne. Istället gav de henne en ännu starkare röst, som nu hörs över hela världen. Malala är fast besluten att fortsätta att kämpa för flickors rättigheter.

Idag har Malala en fond, Malala-fonden, som ska användas för att stärka flickors rätt till utbildning över hela världen.

– Jag vill inte bli känd som flickan som blev skjuten av talibanerna utan som flickan som kämpar för utbildning, säger hon.

FOTO: QUEEN ELIZABETH HOSPITAL/GETTY IMAGES

Malala tillsammans med sin pappa Ziauddin och småbröder Khushal och Atal på Queen Elizabeth-sjukhuset i Birmingham i Storbritannien.

FOTO: ESKINDER DEBEBE/UN

12 juli 2013 firades Malalas 16 årsdag i FN, inför hundra ungdomar från åttio länder. FN:s generalsekreterare kallade dagen för Malala Day och gav Malala en skinninbunden bok med FN-stadgarna. Den får annars bara statsöverhuvuden.

TEXT: MAGNUS BERGMAR

Fler modiga

Malala är inte ensam. Flickorna på det här uppslaget kommer alla från områden där det finns talibaner. Precis som Malala kämpar de för att flickor ska få gå i skolan. Även för dem kan det vara farligt att göra det. Därför är deras ansikten övertäckta. Ofta exploderar bomber och då måste de stanna hemma från skolan.

Bomber stoppar skolan

”Utbildning är så viktig. Den ändrar våra liv. Alla har rätt att gå i skolan. När jag drömmer om framtiden, drömmer jag att jag är lärare, precis en sådan lärare som jag har. Jag bor i ett område som är oroligt. När det smäller mycket bomber är jag rädd. Då får jag inte gå i skolan. Jag är glad när det är lugnt och jag kan gå igen. Jag vill inte vara borta från skolan.

Malala är så bra. Hon kämpar mot talibanerna i vårt område. Hon är en förebild för oss. Alla vet hur hon tänker och vilka hon kämpar mot.”

Mariam, 12

Utbildning är allt

”Utbildning är allt. Det påverkar livet och utan utbildning kan jag inte göra mycket. Rätt utbildning kan betyda mycket. Alla yrken i mitt land som pojkar kan utbilda sig till kan flickor också utbilda sig till och arbeta med. Om jag vill kan jag bli polis, soldat, pilot eller något annat. Pojkar och flickor kan ha samma yrken.

Politik är också viktigt. Utan politik kan vi inte utveckla vårt land. Alla har rätt att arbeta politiskt. Jag vill också göra det och när jag får makt så ska jag arbeta för att alla i vårt land får utbildning. Då ska det vara en bra utbildning. Nu har vi har inget bra system i de flesta skolor. Många lär sig bara att rabbla utantill och fattiga föräldrar tycker det är bättre att barnen får arbete och en inkomst.

Ibland har vi problem med bomber och det är oroligt i vårt område. Då får jag stanna hemma från skolan och det är jag inte glad för. Jag vet att jag missar något viktigt.

Jag är tacksam att Malala varit så tydlig med att alla flickor har rätt att gå i skolan. Det finns många föräldrar i vårt område som håller flickorna kvar i hemmet för att de vill ha full kontroll över dem. Jag och mina kompisar pratar med barn och föräldrar vi möter och uppmuntrar dem att börja skolan. Vi pratar också med deras föräldrar. Ibland lyssnar de på oss och barnen får gå till skolan.

Jag är glad att Malala kan fortsätta studera. När jag fick veta att hon skriver dagbok så skaffade jag mig också dagbok och nu skriver jag i den varje dag.”

Asma, 14

Utbildning ger fler arbeten

”Det är bra att ha utbildning. Då kan man välja mellan fler arbeten. Jag gillar naturkunskap och vill bli doktor. Alla har rätt att gå i skolan.

Malala kommer från Swat. Hon vill ha utbildning och tycker att alla flickor ska ha rätt till det. För detta blev hon skjuten. Hon är viktig och duktig. Också i vårt område är det svårt ibland, precis som i Swat. Vi vill också ha utbildning, även om det är farligt här också. Ibland måste jag stanna hemma från skolan fast jag inte vill vara borta.”

Sheila, 11

flickor

TEXT & FOTO: BRITT-MARIE KLANG

Kämpar för andra

”Vi som får gå i skolan vet att vi också har ansvar för andra. I det området där jag bor finns många flickor som kommer från fattiga familjer och ingen har brytt sig om att sända dem till skolan. Ibland har det räckt att jag har pratat med flickorna, ibland får jag gå till föräldrarna och diskutera med dem. Detta har gjort att många av dem går i skolan nu.

Vi har många problem i vårt område, talibaner, bomber och otrevliga pojkar som skriker dumma saker efter flickor som går till skolan. Jag har bestämt mig för att jag vill ha utbildning och då måste jag gå till skolan även när vägen dit är jobbig. Utbildning är ljus, om det börjar lysa så sprider det sig. Vi vill ha det ljuset i hela området där jag bor och i hela vårt land.

Malala är så modig. Jag tycker precis som hon och vill att alla ska ha utbildning. Alla flickor har rätt till utbildning. Jag är glad att jag fått gå i en skola där jag lärde mig hur jag kan kämpa för andra. Man kan inte prata om Malala överallt, många är emot henne och att flickor ska ha utbildning, men vi är många som kämpar som hon gör.”

Sofia, 15

Utbildning utvecklar vårt land

”Alla har rätt till utbildning, precis som jag har fått. Bara när alla får utbildning kan vårt land utvecklas. Alla vet inte det, så vi får säga till och påminna. Jag pratar med våra grannar och med andra som bor i vårt område och flera av deras barn har fått börja skolan. Det är så viktigt för mig att alla får utbildning och jag försöker uppmuntra dem som börjat att de ska fortsätta och att vara noga med sin utbildning. Det tråkiga är att så många flickor inte får gå ut från sina hem överhuvudtaget och inte får gå till skolan. Det gör mig så ledsen. Utbildning för alla är vårt mål, så även om vi ibland är rädda och vet att många talar illa om oss så har vi bestämt oss för utbildning och vi fortsätter att kämpa! Malala är som vi och en förebild för oss.”

Rainaz, 14

Föräldrar har ansvar

”Utbildning behövs för att vårt land ska kunna utvecklas. Föräldrar har ansvar för att alla barn går till skolan. Där jag bor är alla rädda för talibaner och för att bomber ska skada oss. Det är bara några dagar sedan det hände senast. Många vågar inte gå ut när det är oroligt. Jag vill helst gå och försöker, fast jag är rädd. Min familj är också rädd och väntar på att jag ska komma hem.

Malala är så modig. Jag beundrar henne. Hon skrev dagbok om talibaner som gjorde dem arga och de sköt mot henne.”

Manoor, 14

Flickorna drömmer om

Tusentals te

Under tusentals år har tegel tillverkats för hand. På många håll i världen görs teglet idag av maskiner. Men i Pakistan kämpar många familjer fortfarande under slavliknande förhållande med att göra tegel för hand. Familjens skuld till tegelbruksägaren tvingar arbetet vidare från föräldrar till barn. Slaveriet är förbjudet i Pakistan. Men fortfarande är lergropen en daglig hemvist för många skuldslavbarn, som egentligen borde gå i skolan.

Föräldrarna säger nej

”Vi arbetar tillsammans i familjen. Strax efter soluppgången går vi till tegelbruket. Afsana blandar lera och vatten till rätt konsistens och kör fram leran på en kärra till oss andra. Jag gör tegelstenar som ligger i långa, långa rader. Tegelstenarna räknas sedan och vi får betalt efter hur många tusen tegelstenar vi har gjort. Om jag inte utbildar mig kommer jag att få arbeta hela mitt liv på tegelbruket. Det vore hemskt.”

”Jag vill också gå i skolan. Pappa säger nej. Jag frågade mamma också, men hon säger också nej. Våra föräldrar bryr sig inte om utbildning. Fast jag vet ju att vi måste arbeta. Om inte alla i familjen arbetar så räcker inte våra pengar. Om någon i familjen blir sjuk så minskas vår inkomst och vi behöver köpa mat varje dag.”

Samina, 13, och Afsana, 12

Samina

Afsana

Vill starta egen skola

”Vi arbetar tillsammans, alla i min familj, även mina fem systrar och min lillebror, som är fem år. Vi går tidigt på morgonen till tegelbruket. Vid ettiden går vi flickor hem tillsammans och tar hand om hushållssysslorna. Vi brukar leka på eftermiddagarna också, ofta kurragömma.

Min dröm är att gå i skolan varje dag. När jag lärt mig mycket ska jag ha en egen skola där jag kan undervisa andra barn och få en inkomst. Men det är nog bara en dröm. Därför tänker jag också att jag vill bara vara hemma utan arbete, aldrig gå till något tegelbruk, bara arbeta hemma. Men vi behöver pengar. Ibland har mina föräldrar inte råd att köpa mjöl till chappattibröd.”

Nosheen, 11

Funderar jämt på skolan

”Jag arbetar på tegelbruk och det är verkligen inte vad jag vill om jag själv fick bestämma. Arbetet är väldigt tungt. Varje dag när jag kommer hem är jag så trött. Hela min kropp värker. Hemma har jag ansvar för hushållsarbetet tillsammans med min syster.

Jag har bett pappa att få börja skolan, men han vägrar. Jag drömmer om att kunna läsa, skriva och räkna. Varje dag funderar jag på hur jag ska hitta ett sätt att få utbildning.

Jag gillar att titta på TV, särskilt indiska filmer om kärlek. Just nu om en kvinna som dör, men hennes själ går inte till himlen utan blir kvar på jorden och stör mannen.”

Rubina, 12

Vill bara få sitta

”Vi går hemifrån tidigt och har en timmes promenad till tegelbruket. Jag kör fram den tunga leran och formar den sedan i klumpar som ska passa i formarna. Alla måste bli exakt lika, utan sprickor och gropar. På kvällen går vi samma långa väg hem och sedan har jag allt arbete hemma. Tvätta, städa, damma, diska, laga mat. Det blir aldrig färdigt. Ibland drömmer jag att jag ska kunna sitta hemma en hel dag utan att arbeta. Bara sitta.

Jag drömmer ofta om att få gå i skolan, men jag vet att det är omöjligt. Om jag hade gått i skolan hade allt varit annorlunda.

TEXT & FOTO: BRITT-MARIE KLANG

ett annat liv

gel men ingen skola

Då hade jag sluppit tegelbruket, kunnat läsa och skriva och sedan lära andra i vårt område. Jag och hela min familj hade haft ett annat liv.

Pojkar och flickor gör samma arbete i tegelbruket, fast pojkarna arbetar längre på dagen. Vi flickor går hem och gör hushållsarbete. Ofta tittar vi på TV på kvällen. Mitt favoritprogram handlar om vuxna som gör saker som barn egentligen gör."

Samina, 14

Kan mitt liv bli bättre?

"Jag har alltid drömt om att få gå i skolan men alltid varit tvungen att arbeta. Jag arbetar från tidig morgon till sent på kvällen. Allt på tegelbruket är så tungt. Jag känner mig jämt varm och trött. Mina ben svullnar och jag blir dammig precis överallt. När jag kommer hem är jag helt slut och då ska jag städa, diska och laga chapattibröd. När jag tänker på hur mitt liv ser ut blir jag bara ledsen. Jag funderar på varför jag har det så svårt och om det kan bli bättre.

Jag tycker att pojkars och flickors liv är ganska lika när vi arbetar på tegelbruket. Fast bara där. Pojkar behöver inte göra hushållsarbete och de behöver inte be om lov för att få gå ut. Det måste vi flickor alltid göra.

Jag drömmer om ett annat liv. Jag har skaffat en bok för att lära mig räkna. Jag har lärt mig att räkna pengar. En dag vill jag bli affärskvinna och kunna lämna detta tunga arbete."

Uzma, 15

Skoldrömmar vid vävstolen

Aldrig riktigt glad

”Det finns inga jobb för våra föräldrar här i öknen. Så jag måste hjälpa min familj. De fyra bröderna får alla gå i skolan. Jag knyter mattor tillsammans med mina systrar. Jag började när jag var fyra år. Efter frukost tidigt på morgonen börjar jag knyta. Jag knyter och knyter tills jag lagar lunch och äter med familjen. Sedan fortsätter jag att knyta tills det blir kväll.

Jag har alltid drömt om att få börja skolan. Jag har bett och bett mina föräldrar, men de svarar bara: Du måste knyta mattor. Det är vår inkomst. Jag vet inte så mycket om skolan, vet inte vad den skulle göra för skillnad för mig, men jag vill i alla fall veta. Jag vill verkligen gå i skolan. Mattknytningen gillar jag inte alls. Jag tror aldrig att jag är riktigt glad. Arbetet vid vävstolen bara fortsätter.

Mina bröder får gå i skolan. När de är fria kan de leka. Vi systrar arbetar både vid vävstolen och i hushållet. Mina bröder gör aldrig något. Pojkar och flickor behandlas så olika här.

För några månader sedan brann det i vår by, det är det hemskaste jag varit med om. Många hus förstördes, våra också och vår fina solpanel brandskadades så att vi inte kan använda den mer. Det gick inte att stoppa elden. Vi har så ont om vatten. Det finns en brandkår, den kom efter två och en halv timme och kunde inget göra. Allt hade brunnit ner.”
Roshni, 14

Ökensanden letar sig in i flickornas hårbotten och innanför kläderna. Värmen och ulldammet gör luften tung att andas. En entonigt mässande röst beskriver mattans mönster. Flinka barnfingrar letar reda på rätt färg och knyter snabbt efter mönsterinstruktionen. Knut efter knut efter knut.

Oftast är det flickor som sitter vid vävstolarna. När flickor som bor i öknen gifter sig flyttar de till mannens familj i en annan by. Pojkarna stannar kvar. De har ansvar för föräldrarna när de blir gamla. Bättre att satsa utbildning på pojkar, säger många föräldrar. Flickorna får knyta mattor och bidra till hemgiften och familjernas inkomster.

Medan barnen knyter beskriver en av dem, med mässande röst, mattans mönster. Barnen letar snabbt reda på rätt färg och knyter efter mönsterinstruktionen.

TEXT & FOTO: BRITT-MARIE KLANG

Knyter alla veckans dagar

”Jag har knutit mattor sedan jag var mycket liten, åtminstone i åtta år. Jag fick gå några år i skolan, men i vår by fanns ingen möjlighet att gå i skolan efter femte klass. Jag tycker inte om att knyta mattor. Det är tråkigt, hela kroppen värker efter en dag vid vävstolen.
Jag sitter med mattknytning från morgon till kväll, oftast alla dagar i veckan. Jag önskar så att jag hade fått fortsätta gå i skolan. Jag har börjat lära mig, men vill lära mig mer. Det är oftast vi flickor som får arbeta, pojkarna är fria att leka.”
Lathmi, 14

Vill inte tänka på arbetet

”Jag har arbetat med mattor sedan jag var riktigt liten. Jag tycker inte om det och jag vill bara inte tänka på att jag ska fortsätta med det. Jag drömmer om att jag ska få gå i skolan. Då skulle jag kunna få ett riktigt arbete. Det finns en skola här i byn. Mina bröder går i skolan, då borde jag också få gå. Pojkarnas lärare kommer varje dag. Det finns en kvinnlig lärare för flickorna, men hon kommer ofta inte och då får flickorna inte gå. Det är lättare för pojkarna. De får gå till den lärare som kommer.”
Seeta, 15

Inget gör mig glad mer

”Jag har gått två år i skolan, men fick sedan sluta för att det inte fanns någon kvinnlig lärare. Jag tyckte så mycket om att gå skolan och det var en stor sorg för mig när jag tvingades sluta. Jag ville så gärna fortsätta, men jag fick inte bestämma själv. Jag blev tvungen att arbeta. Jag har inte utbildning som räcker till något annat arbete och då har jag inget jag kan drömma om.

Min bror går i skolan och jag sitter här och knyter mattor. Vi har inte samma rättigheter. Vilka rättigheter har jag? Det är inget bra arbete att knyta mattor, men här finns inget annat som jag kan göra. Jag vet inte om det finns något som gör mig glad mer. Jag är nog gladast när jag äter. Tre gånger om dagen äter jag. Då slipper jag i alla fall att sitta vid vävstolen!”
Roshni, 15

Pojkarna fria att leka
– Det är oftast vi flickor som får arbeta medan pojkarna är fria att leka, säger Lathmi

Vi gillar Malala

"Hela vårt

Malala har rätt

"Det är viktigt att flickor får utbildning. När jag vill ha ett arbete är det bättre för mig om jag har utbildning. Jag kan få ett bättre arbete då. När jag kan läsa i böcker kan jag hela tiden lära mig nya saker. Jag är glad att jag får gå i skolan.

Malala arbetade för att flickor skulle få gå i skolan. Hon har rätt. Alla flickor ska ha utbildning. Det är viktigt att alla vet det."

Sadia, 12

Kunskap ljus i livet

"Kunskap är liksom ljus i livet. När jag har utbildning så finns det fler arbeten att välja på. Min dröm är att bli en sådan lärare som min egen lärare är. Hon lär ut så bra. Mina föräldrar fick aldrig utbildning. Jag är glad att jag får chansen.

Malala gjorde rätt när hon fortsatte gå i skolan fast hon blev hotad. Hon är mycket modig."

Amina, 15

Utbildning för livet

"Det är bra med utbildning. Jag lär mig mycket i skolan, både vad som är bra och vad som är dåligt. Utbildning handlar om livet.

Malala är så speciell. Jag vet ingen annan som är så modig och skulle klara det hon gör."

Fauzia, 13

Malala mycket stark

"Med utbildning förstår jag mycket mer av livet. Pojkar och flickor har olika liv. Mina bröder kan leka hemma och i skolan. Jag kan bara leka i skolan. Mamma säger till mig att jag får leka på gatan precis som mina bröder, men jag vill inte. Inga andra flickor gör det.

Malala ville gå i skolan men alla tyckte inte om det. Hon hotades men gick ändå. Då sköt de mot henne. Hon är mycket stark och förlorade inte kampen. Hon vill att alla flickor i Pakistan ska gå i skolan. Hon har rätt."

Amna, 12

Ber för Malala

"Utbildning är viktig för flickor. Jag har en så bra lärare, Jag tycker så mycket om min skola. Jag har lärt mig läsa så bra nu att jag också kan läsa hemma.

Malala är en mycket bra person för hon stöder att flickor får utbildning. Hon blev skjuten av terrorister, men Gud gav henne ett nytt liv. Jag ber för henne varje dag att hon ska kunna fortsätta."

Zeenat, 12

Meningslöst utan utbildning

"Jag går i klass fem nu, men jag vill fortsätta att studera. Helst vill jag bli lärare, men ibland tänker jag att jag hellre vill bli hälsoarbetare. Om jag inte får utbildning kan jag inte göra något med mitt liv. Det blir meningslöst.

Malala är så modig som vågade gå i skolan fast hon hotades."

Razia, 15

Vill vara utbildad

”Jag tycker om att gå i skolan och jag vill vara utbildad. Min dröm är att bli lärare. Min lärare är så fin och vacker. Jag vill bli som hon.

flickors utbildning, att de ska studera, därför blev hon skjuten av dem som tycker att kvinnor ska vara hemma. Hon är mycket modig!”

Amna, 15

Vill lära mig mer

”Jag drömmer om att få studera mer. Jag fick sluta efter klass fem, men jag vill fortsätta. Jag ser att andra barn fortsätter sin utbildning. Jag vill lära mig mera. Det finns så mycket jag inte vet. Helst vill jag bli lärare.

Jag tycker om Malala. Hon kämpar för att flickor ska få utbildning.”

Shamim, 16

land ska utbildas!”

Utbildade kvinnor utvecklar samhället

”Det är mycket viktigt att kvinnor får utbildning. Utbildade kvinnor betyder mycket för hur ett samhälle utvecklas. Kvinnor som är utbildade, de vet också att de har rättigheter. De kommer att få sina rättigheter och sprida dem till andra.

Malala vet att alla flickor har rätt till utbildning. De som inte gillar det försökte döda henne. Men Allah räddade henne och hon har fått hälsan tillbaka.”

Warda, 15

Kan hjälpa föräldrarna

”Mina föräldrar kan inte läsa och skriva. Om jag får utbildning kan jag hjälpa dem. Jag drömmer om att bli polis. Jag har sett kvinnliga poliser på TV och det har varit bra personer.

Jag har sett Malala på TV och när hon stod i sitt klassrum och pratade om utbildning. Jag tycker så mycket om henne.”

Asma, 13

Hela landet ska utbildas

”Det är viktigt att flickor får utbildning. Jag lär mig läsa och skriva och mycket annat som jag annars inte skulle vetat om.

Malala vill ha utbildning själv men hon vill också att alla flickor i Pakistan ska få utbildning och att hela vårt land blir ett utbildat land. Hon skrev dagbok om talibaner och hur flickor har det. Hon blev skjuten av terrorister. Hon är mycket modig, ett viktigt föredöme för oss alla.”

Aisha, 12

TEXT & FOTO: BRITT-MARIE KLANG

Hushållsarbete hela dagen

En flicka i Pakistan ska kunna sköta allt i ett hem. Sopa, städa, ta hand om småsyskon, diska, tvätta kläder, koka te och laga mat. Flickor som arbetar på tegelbruk, med jordbruk, knyter mattor, sortera och samlar skräp har långa tuffa arbetsdagar. Men de måste också hushållsarbeta när de kommer hem. Många flickor arbetar i andras hem. Oftast är flickan helt ensam med sina arbetsgivare, får dåligt betalt och vågar inte klaga om hon behandlas illa.

Skulle studera hela dagen

”Jag arbetar i andras hem. Allrahelst vill jag gå i skolan men min pappa säger att det inte passar sig att jag går ut ur hemmet och till skolan. Jag drömmer ofta om att få börja skolan, men traditionen i vår by här i Baluchistan tillåter det inte.
Om jag kunde bestämma själv, ja då skulle jag välja ett liv som gav mig friheten att gå i skolan. Jag skulle inte arbeta i andras hushåll en endaste dag utan gå i skolan och studera hela dagen!”
Fareeda, 14

Inga flickor från Fareedas by får vara med på bild.

Hushålls-arbete hemma och borta

”Så länge jag kan minnas har jag arbetat i hem. Jag har gått i skolan men fick inte fortsätta längre. Det var så roligt och spännande att få lära sig nya saker. Jag vill så gärna fortsätta i skolan, men det får jag inte. Nu gör jag hushållsarbete hela dagen, hemma och borta. Alla dagar i veckan.”
Rafia, 10

Vill bli doktor

”Jag gick i skolan i tre år. Sedan blev jag tvungen att börja arbeta. Jag hjälper till med allt som min matmor ber mig om. Jag skulle vara så lycklig om jag fick börja skolan igen. Nu känns det som om jag ska arbeta i hushåll hela livet. Helst vill jag bli doktor eller hälsoarbetare, men ofta räcker inte pengarna till mat hemma. Det är därför jag måste arbeta.”
Shumaila, 13

Pappa säger nej till skola

”Klockan fem stiger jag upp, sopar, gör i ordning hemma och lagar frukost till familjen. Sedan går jag till familjen där jag arbetar. Jag sopar, lagar frukost, diskar, tvättar golven, tvättar kläder, passar små barn, tvättar och badar dem. Sedan är det dags att förbereda nästa mål, diska och städa. När jag kommer hem på kvällen, fortsätter jag med hushållssysslorna.

Min stora dröm är att få utbildning. Jag har bett min pappa många gånger om att få gå i skolan, men han bara säger att så här är det i vår familj, det är vår tradition och inget jag vill diskutera. Mina tre bröder får gå i skolan och leka och spela cricket på eftermiddagarna.

Jag är så ledsen över mitt arbete och funderar ofta över hur mitt och familjens liv skulle vara om jag kunde få utbildning. Jag vill kunna läsa böcker och veta vad som står i tidningar. Allra mest drömmer jag om att bli lärare.”
Sapna 12

TEXT & FOTO: BRITT-MARIE KLANG

Sommarvärmen dallrar. Det är nära 50 grader Celsius. Barn och vuxna med stora plastsäckar släpande efter sig återvänder till sin lilla by. De har gått igenom kvarter efter kvarter i sin jakt på skräp som går att sälja. De låga husen med tunna käppar som väggar och plastsjok och plåtbitar på taken är noga sopade, rena och och fräscha inuti. Runt den lilla byn ligger skräp i stora osorterade, avgränsade högar. Varje familj har sin hög att ta hand om.

Ingen skola i skräpbyn

Skolan inte för mig

”Jag är den enda flickan i min familj och har ansvar för hushållsarbetet tillsammans med mamma. Jag samlar också skräp och kan få ihop fyra kilo på en dag. Ibland gör jag mig illa. Det kan finnas vassa plåtbitar, krossat glas, sprutor och nålar bland skräpet. Då tvättar jag såret och sätter på bandage.

Jag har bett pappa att få börja skolan. Han sa att det inte går därför att han förlorade sitt ID-kort vid den senaste översvämningen. Jag vet egentligen att jag måste arbeta. Skolan är inte för mig. Fast jag drömmer om att bli doktor eller hälsoarbetare.”

Asma, 10

En försäljare med lastbil surrar fast stora säckar med sorterat skräp på flaket medan de som sålt räknar sina pengar.

Ogräs går

Året runt hackar och hackar flickorna bort ogräset i långa rader med bland annat vete-, bomulls- och chilliplantor.

– När vi är färdiga så har ogräset i början av raden börjat växa igen och vi får börja om, suckar Chanda.

När de inte arbetar på fälten ska flickorna hämta vatten, göra hushållsarbete och reparera lerhusen. Det finns ingen tid för skola.

Jag måste tigga

”Mamma dog för sju månader sedan. Hon höll på att föda barn och blev mycket sjuk. De tog henne till sjukhus, men hon dog när hon kom dit. Farmor samlar skräp, det gör pappa också, de samlar hela dagen. Jag tigger. Det vill jag inte, men jag blev tvungen när mamma dog. Ge mig bröd för Guds skull, säger jag. Ibland får jag några mynt, de flesta går förbi utan att se mig.

Visst vill jag gå i skolan, men det går inte. Jag måste passa mina småsyskon. Det är ingen idé att fråga.”

Seema, 11

Skolan bara ett hopp

”Jag gifte mig förra året med min kusin och flyttade till hans hem. Bröllopet var speciellt. Jag hade fina, röda kläder med en stor röd schal och det kom massor av människor. Vi hade fest och åt god mat. Några gav presenter, tyg eller kläder.

Jag har en så fin man. Han slår mig inte, men blir arg när maten inte är färdig när han kommer hem. Min man samlar skräp. Eftersom jag är gift går jag inte ut på gatorna. När han kommer hem sorterar jag skräpet. Svärmor samlar också skräp och svärfar är tiggare.

Jag fick religiös utbildning hos en granne när jag bodde hos mina föräldrar och kan halva Koranen utantill. Jag önskar så att jag också skulle få gå i skolan. När jag frågade pappa sa han att det var omöjligt. Om jag fick utbildning tror jag att jag skulle få ett bättre liv. Det är bara ett hopp. Jag vet inte hur det skulle gå till. Min framtid ser ut som livet gör nu.

Jag är glad när jag är med min man och vi sitter och pratar. Vi har ingen TV, men det finns en i byn och jag ser ibland.”

Razia Bibi, 15

Alla på TV är utbildade

”När jag inte arbetar på fälten så lagar jag vårt hus eller arbetar i hushållet. Jag drömmer om att gå i skolan. Om jag får råd ska jag också åka till Kunri och studera. Min allra största dröm är att få utbildning. På TV är alla så utbildade, hela familjerna, alla familjerna. Det finns en TV i vår by. Alla får inte gå dit och titta, men jag får. Jag vill bli som Sania. Hon är gift med Sutley, hjälten i mitt favoritdrama på TV.”

Mumal, 13

före skola

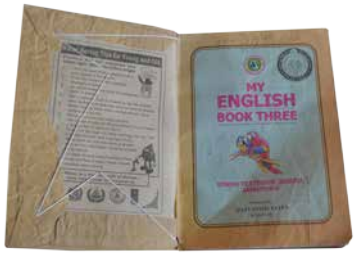

Enda flickan i skolan

”Jag är inskriven i skolan i den närmsta staden härifrån. I år har jag klarat examen för klass två och fått mina böcker för klass tre. Det är för långt att gå så jag måste åka buss till skolan. Bussen kommer inte alla dagar. Jag blir så besviken när jag står och väntar och den inte kommer. Jag vill lära mig mer, men det går inte då. Varje dag väntar jag på bussen och blir så glad när den kommer.”
Mavi, 10

Mavi är enda flickan i byn som går i skolan. Hon åker med sin bror och hans kamrater. Hon visar stolt boken för klass tre, som fått omslag av papper som sytts fast med tråd för att den ska hålla sig fina hela året.

Ingen rast ingen ro

En lantarbetarflickas långa arbetsdag:
Laga frukost
Diska
Sopa
Göra rent hos djuren
Arbeta på fältet
Hämta foder till djuren
Hämta vatten
Laga lunch
Diska
Arbeta på fälten
Laga middag
Ge djuren vatten
Diska
Göra i ordning sängar för natten

Min största dröm

”Jag har aldrig gått i skolan. Det finns ingen skola här men om den fanns skulle jag gå dit. Jag vet inte riktigt vad de gör, men om jag gick dit skulle jag lära mig att förstå tidningar. Egentligen är min största dröm att få gå i skolan, men jag är väl för gammal.”
Chanda, 12

Drömmer om skolan

”Jag drömmer om att jag en dag ska få gå i skolan, men det finns alltid så mycket hemma och på fälten som jag måste göra. Jag drömmer ändå om hur det skulle vara om jag verkligen fick gå. Flickor har inte samma rättigheter som pojkar i vår by. Föräldrar tycker mer om pojkar som ska vara hos dem hela livet. Vi flickor flyttar till andra hem när vi gifter oss.”
Dema, 13

TEXT & FOTO: BRITT-MARIE KLANG

Zahida såldes

”Jag var bara fjorton år när jag blev bortgift. Mina föräldrar är mycket fattiga och när de erbjöds 100 000 rupies (6 000 kronor) för att jag skulle gifta mig så bestämde de snabbt att det skulle bli bröllop.

Ingen frågade mig. Jag blev helt förtvivlad. Jag grät och grät. Jag rymde hemifrån och gömde mig hos en farbrors familj. De har alltid varit så snälla mot mig. Mina föräldrar misstänkte att jag rymt dit och kom genast efter mig. De var så arga på mig, slog mig och sa att detta var inte något som jag kunde bestämma om.

Min man och mina svärföräldrar är inte nöjda med mig. De klagar jämt och min man slår mig när det blir fel.

Den första tiden var jag så arg på mina föräldrar, men de är fattiga och behövde pengarna. Jag har förlåtit dem och nu är jag så glad när de kommer på besök. Jag får träffa mina föräldrar fast min man blir arg när de kommer eller när jag åker och hälsar på dem. Mina vänner får jag inte träffa längre och de får inte besöka mig. Det saknar jag.

För mig finns ingen möjlighet till utbildning. Det känns som om mitt liv är slut. Inga föräldrar får göra så här mot sina döttrar. Flickor ska inte gifta sig förrän de är vuxna. Det är föräldrarnas ansvar att flickorna ska få ett värdigt liv.”

Lärarna brydde sig inte

”Jag fick gå i skolan, men lärde mig inte läsa, skriva eller räkna. De bara flyttade upp mig till nästa klass, nästa och nästa. Jag kan skriva mitt namn, men inte mer. När mamma blev sjuk och behövde hjälp hemma fick jag sluta skolan. När hon blev frisk fick jag börja sy fotbollar tillsammans med henne.

Lärarna brydde sig inte om mig. De såg mig inte. Jag vill ju ha utbildning. Mina föräldrar har aldrig gått i skolan, så de kunde inte hjälpa mig. Nu ska jag få hjälp genom mitt arbete med fotbollar att få lära mig läsa och skriva. Varje dag ska jag ta ledigt några timmar och få undervisning.

Malala vill att vi flickor ska ha rätt till utbildning. Det är bra att hon kämpar för flickors utbildning. Det behövs fler som gör det.”
Fatima, 16

Fatima syr fotbollar, men ska nu också få utbildning.

Du m

– Du ska också gifta dig Perveen! Det passar bra att du och Yasmeen gifter er på samma gång. Vi har hittat en man som passar dig. Det är dyrt med bröllop och det blir billigare om ni har ert bröllop tillsammans.

Perveen blir chockad när hennes mamma säger att hon ska gifta sig samtidigt som sin storasyster.

”Jag var elva år. Jag ville inte gifta mig och hade inte träffat min blivande man. Jag kände mig förvirrad. Två dagar före bröllopet berättade en äldre kvinnlig släkting för mig vad som var mitt ansvar. Att leva med mannen, dag och natt. Jag blev så rädd och försökte säga till mamma att jag inte ville gifta mig. Hon svarade bara: Du måste lyda, alla flickor gifter sig och det är din tur nu!

Var förtvivlad

Jag kunde inte protestera. Flickor måste vara lydiga när

Bruden väntar på att föras till mannens familj.

© TEXT & FOTO: BRITT-MARIE KLANG

åste gifta dig!

Bröllopsföljet, med blåsare och trumslagare, är på väg till mannens familj.

Perveen giftes bort när hon var elva år och har aldrig fått gå i skolan.

de äldre i familjen bestämmer. Ingen frågade mig hur jag ville ha det.

Min storasyster Yasmeen, som var tretton år då, kände sin blivande man. De hade pratat med varandra och tyckte om varandra. Hon var glad.

Bröllopet förbereddes i flera dagar. Flickorna i vårt område, vänner och grannar, sjöng för oss och gav oss henna. Jag var bara rädd och ville försvinna, men visste inte vart jag kunde ta vägen. Vi flickor ska se ledsna ut när vi gifter oss. Annars säger alla att vi inte är nöjda med vårt hem och våra föräldrar som vi flyttar ifrån när vi gifter oss. Ingen brydde sig om min förtvivlan eller förstod att den var på riktigt.

Dög aldrig

På bröllopsdagen badade vi på morgonen och lagade en traditionell dessert, kir, som man gör på ris, socker, mjölk och mandel. Sedan klädde vi oss i våra nya röda kläder och tog på oss nya silversmycken, som vi fått av våra blivande svärföräldrar. Till sist tog vi på de nya, röda skorna. Våra vänner målade vackra hennamönster på våra händer.

Bröllopet var i vårt hem och på kvällen fick vi i sällskap med våra släktingar till svärföräldrarnas hem, som också blev våra nya hem. Jag var rädd och gråtfärdig, ville bara stanna hos mamma.

Nu skulle jag arbeta i hushållet tillsammans med min svärmor. Jag kände mig alltid övervakad. Jag gjorde mitt bästa, men min svärmor och min mans systrar var aldrig nöjda. De klagade på mig, gjorde miner och suckade högt åt allt jag försökte göra.

Skola för livet

Efter några månader lämnade mina svärföräldrar mig plötsligt hos min mamma. Sedan åkte resten av familjen, också min man, till storstaden Karachi. Min man hade drogproblem. För ett år sedan kom han tillbaka till mig. Han använder inte droger mer. Vi bor båda två hos min mamma nu. Jag arbetar med min mamma i olika hem. Min man har arbete ibland.

Vi har aldrig gått i skolan. Jag såg barnen som gick till skolan. Då längtade jag också, men vi måste hjälpa mamma att tjäna pengar när pappa dött i tuberkulos. Om jag hade fått gå i skolan då hade vi lärt oss mer om livet och våra liv kanske hade blivit annorlunda.

Brickan med vad som behövs för hennaceremonin på bröllopsdagen.

När hennamålningen är färdig tvättas den och byter färg.

Pojkar om flickors

Rösta för flickors lika rätt

”Pojkar och flickor har olika liv i Pakistan. Jag tycker att vi ska ha samma rättigheter Det är inte så nu och det kan bli mycket svårt att ändra. Vi måste prata om det och sen får vi rösta om vi ska kunna ändra på de orättvisor som finns idag. Vi måste rösta på bra ledare som arbetar för att orättvisor försvinner från vårt samhälle.”
Baber, 12

Börja prata om det i skolan

”Alla ska ha samma rättigheter, rätt att gå i skolan och rätt att leka. Det är inte så. Det är särskilt orättvist för flickor. De får inte leka utomhus i vårt samhälle. Det är svårt att ändra på. Föräldrar är inte alltid så högutbildade och de har lärt av sina föräldrar att flickor inte ska gå ut. Det gör att det inte finns skydd för flickor i samhället. Flickor som går ut på gatorna behandlas illa. Det tycker jag är fel. Vi måste ha samma respekt för alla. Samhället kan ändra på det. Det måste bli viktigt att prata om detta i skolan. Det gör man inte nu.”
Nazar Abbas, 15

Bättre om lika

”Hos oss har pojkar och flickor inte samma rättigheter. Pojkar får lov att gå ut och göra olika saker. Det får inte flickor göra. Jag tycker att lärare och föräldrar ska tänka på det. Det skulle vara bättre om det var lika.”
Haseeb, 12

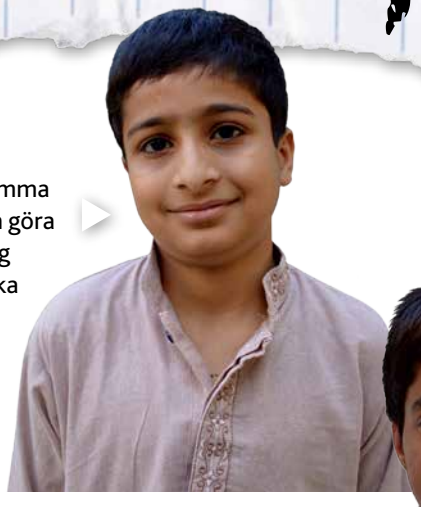

Föräldrar tänker på gammalt sätt

”Flickor ges inte samma rättigheter som pojkar. Föräldrar är inte lika mot pojkar och flickor. Våra föräldrar tänker på gammalt sätt och vi måste lyda dem. Pojkar kan inte göra hushållsarbete, flickor kan inte gå ut när de vill och hur de vill. Jag vet att Pakistan har ett cricketlag med kvinnor, men min syster skulle aldrig kunna vara med där. Det tycker inte min familj.”
Umer Altaf, 15

Samarbeta för flickors rättigheter

”Flickor ska ha samma rättigheter som pojkar, men de har inte det. En bra regering kan nog ändra på detta. Viktigast att alla får gå i skolan, både pojkar och flickor. De ska ha samma rättigheter hemma också, men då måste skola och hem samarbeta mer.”
Ali Usama, 15

Många måste samarbeta

”Pojkar och flickor ska ha samma rätt till utbildning. Vi ska inte gå i samma skolor men skolorna ska ha lika bra kvalité. Regeringen måste ta ansvar och göra något med extra resurser. Det måste vara många som samarbetar, en ensam kan inte göra skillnad. Flickor är bättre på hushållsarbete. Flickor ska också få lov att spela cricket. Jag skulle tillåta min syster att göra det.”
Said-ur-Rehman, 14

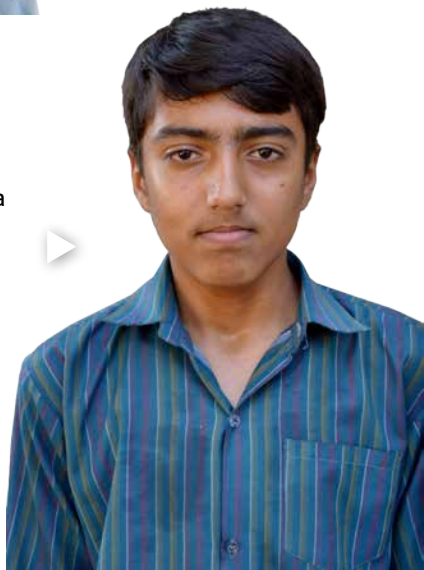

TEXT & FOTO: BRITT-MARIE KLANG

rättigheter i Pakistan

Svårt att ändra

”Det ska inte finnas skillnad mellan pojkars och flickors rättigheter. Skillnaden är purda, att flickor måste täcka sig. Om en flicka inte öppet kan gå till skolan kan hon skyla sig när hon är ute, och gå i skolan och vart hon vill. Flickor ska vara med flickor.
Vi har olika regler i samhället. Om en bror bestämmer att en syster ska vara hemma och inte gå ut, så måste hon vara hemma. Det är svårt att ändra på.”
Wahab Gul, 16

Ska vara lika, men ...

”I mitt område har vi samma rättigheter. Vi har samma utbildningssystem och får samma utbildning. Det ska vara lika men ibland är det inte det. Då måste vi lyda våra föräldrar. Våra föräldrar är inte lika mot oss. Vi har olika regler. Jag tycker det är bra, för vi har en kultur där kvinnor har problem när de är ute.”
Sajjad, 10

Det ska vara som alltid

”Både pojkar och flickor ska ha arbete och ha ansvar i vårt samhälle. Flickor arbetar mer hemma och pojkar arbetar mer på tegelbruk i min by. De gör olika saker. Kanske skulle det ändras, fast jag tycker att det ska vara som det alltid varit. Det tycker jag är bäst.”
Waksa, 11

Vi unga måste prata med familjerna

”Pojkar och flickor har samma rätt till utbildning, det är föräldrarnas ansvar. Vi som är unga är också ansvariga, vi måste prata med familjer som inte gör så. Vi måste vara föredömen så att de som vägrar ge sina flickor rättigheter och särskilt rätt till utbildning känner skuld. Flickor kan göra allt som pojkar kan, till exempel spela cricket, men det går inte att göra det öppet på gatan, då blir de illa behandlade.”
Ubaid Ullah, 13

Ska ha samma regler och rättigheter

”Flickor och pojkar ska ha samma rätt till utbildning och samma regler hemma och i skolan. Det måste bli fler kvinnliga lärare om alla flickor ska få utbildning. De kan inte ha manliga lärare. Där vi bor kan flickor inte gå ut utan skydd. De blir illa behandlade på gatan. Om jag hade makt skulle jag ge flickorna särskilda områden där de hade skydd. Jag tycker att flickor ska ha samma rätt, men mina föräldrar tillåter det inte.”
Shakeel, 17

Måste ha lika rättigheter

”Pojkar och flickor ska ha samma rättigheter. Det gäller utbildning och det gäller när de ska ärva. Om flickorna inte får sina rättigheter ska de som bor i området prata med föräldrarna. Det ansvaret kan både yngre och äldre ta. Flickor kan inte gå ut så som pojkar kan, då blir de illa behandlade. Vi måste hitta möjligheter så att de också kan göra det vi pojkar kan, till exempel spela cricket. De kan ju spela i skolan. ”
Qadeer, 14